

Цей документ слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими у цей документ.

►В **ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2015/2436**
 від 16 грудня 2015 року
 про наближення законодавств держав-членів щодо торговельних марок
 (Нова редакція)
 [\(Текст стосується ЄЄП\)](#)
 (ОБ L 336, 23.12.2015, с. 1)

Виправлено:

►С1 [Виправленням, ОБ L 110, 26.04.2016, с. 5 \(2015/2436\)](#)

►В
ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2015/2436
 від 16 грудня 2015 року
 про наближення законодавств держав-членів щодо торговельних марок
 (Нова редакція)
 (Текст стосується ЄЄП)

ГЛАВА 1

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Сфера застосування

Цю Директиву застосовують до кожної торговельної марки для товарів чи послуг, яка є предметом реєстрації чи заявки на реєстрацію у державі-членові як індивідуальна торговельна марка, гарантійна або сертифікаційна марка чи колективна марка або яка є предметом реєстрації чи заявки на реєстрацію в Офісі Бенілюксу з інтелектуальної власності чи міжнародної реєстрації, яка має силу в державі-членові.

Стаття 2

Терміни та означення

Для цілей цієї Директиви застосовують такі терміни та означення:

- (a) «офіс» означає центральний офіс держави-члена з промислової власності або Офіс Бенілюксу з інтелектуальної власності, яким доручили реєстрацію торговельних марок;
- (b) «реєстр» означає реєстр торговельних марок, який веде офіс.

ГЛАВА 2 МАТЕРІАЛЬНЕ ПРАВО ЩОДО ТОРГОВЕЛЬНИХ МАРОК

СЕКЦІЯ 1

Позначення, з яких може складатися торговельна марка

Стаття 3

Позначення, з яких може складатися торговельна марка

Торговельна марка може складатися з будь-яких позначень, зокрема слів, у тому числі власних імен та прізвищ, або зразків, літер, цифр, кольорів, форм товарів або пакувань товарів, або звуків, за умови, що такі позначення можуть:

- (a) вирізняти товари або послуги одного підприємства з-поміж товарів або послуг інших підприємств; та
- (b) бути представлені у реєстрі у спосіб, який надає можливість компетентним органам та громадськості визначити чіткий і точний предмет охорони, наданої їм власнику.

СЕКЦІЯ 2

Підстави для відхилення або визнання недійсності

Стаття 4

Абсолютні підстави для відхилення або визнання недійсності

1. Реєстрації не підлягають або, якщо зареєстровані, визнанню недійсними підлягають:

- (a) позначення, які не можуть становити торговельну марку;
- (b) торговельні марки, які не мають розрізняльної здатності;
- (c) торговельні марки, які складаються лише з позначень або зазначень, що можуть слугувати у торгівлі засобами визначення виду, якості, кількості, призначення, вартості, географічного походження або часу виробництва товарів чи надання послуг або інших властивостей товарів чи послуг;
- (d) торговельні марки, які складаються лише з позначень або зазначень, що стали загальноновживаними у сучасній мові або *bona fide* та усталених практиках торгівлі;
- (e) позначення, які складаються лише з:
 - (i) форми або іншої властивості, що впливає з характеру самих товарів;
 - (ii) форми або іншої властивості товарів, необхідної для отримання технічного результату;
 - (iii) форми або іншої властивості, що надає значної цінності товарам;
- (f) торговельні марки, які суперечать публічному порядку або прийнятним моральним принципам;
- (g) торговельні марки, які мають такий характер, що вводять в оману громадськість, наприклад, щодо характеру, якості або географічного походження товарів чи послуг;
- (h) торговельні марки, використання яких не було дозволено компетентними органами та які мають бути відхилені або визнані недійсними згідно зі статтею 6ter Паризької конвенції;
- (i) торговельні марки, виключені з реєстрації відповідно до законодавства Союзу, національного права відповідної держави-члена або міжнародних угод, сторонами яких є Союз або відповідна держава-член, що передбачають охорону назви місця походження та географічних зазначень;
- (j) торговельні марки, виключені з реєстрації відповідно до законодавства Союзу або міжнародних угод, стороною яких є Союз, що передбачають охорону традиційних позначень для вина;

- (k) торговельні марки, виключені з реєстрації відповідно до законодавства Союзу або міжнародних угод, стороною яких є Союз, що передбачають охорону гарантованих традиційних особливостей;
- (l) торговельні марки, які містять або відтворюють у своїх суттєвих елементах назву сорту рослин, раніше зареєстрованого відповідно до законодавства Союзу, національного права відповідної держави-члена або міжнародних угод, сторонами яких є Союз або відповідна держава-член, що передбачають охорону прав на сорти рослин, та які стосуються сортів рослин такого самого або близькоспорідненого виду.
2. Торговельну марку можуть визнати недійсною, якщо заявник подав заявку на реєстрацію недобросовісно. Будь-яка держава-член також може передбачити, що така торговельна марка не підлягає реєстрації.
3. Будь-яка держава-член може передбачити, що торговельна марка не підлягає реєстрації або, якщо її зареєстровано, її може бути визнано недійсною, якщо та тією мірою, якою:
- (a) використання такої торговельної марки може бути заборонено відповідно до положень права, іншого ніж право відповідної держави-члена чи Союзу щодо торговельних марок;
- (b) торговельна марка містить позначення високого символічного значення, зокрема релігійний символ;
- (c) торговельна марка містить відзнаки, емблеми та герби, які є відмінними від тих, що охоплює стаття 6ter Паризької конвенції, та які становлять суспільний інтерес, крім випадків, коли компетентний орган надав згоду на їх реєстрацію відповідно до права держави-члена.
4. Реєстрацію торговельної марки не відхиляють відповідно до параграфу 1(b), (c) або (d), якщо до дати подання заявки на реєстрацію та після її використання вона набула розрізняльної здатності. Торговельну марку не визнають недійсною з таких самих причин, якщо до дати подання заявки на визнання недійсності та після її використання вона набула розрізняльної здатності.
5. Будь-яка держава-член може передбачити, що параграф 4 також застосовують, якщо розрізняльної здатності набуто після дати подання заявки на реєстрацію, однак до дати реєстрації.

Стаття 5

Відносні підстави для відхилення або визнання недійсності

1. Торговельна марка не підлягає реєстрації або, якщо її зареєстровано, підлягає визнанню недійсною, якщо:
- (a) вона є ідентичною більш ранній торговельній марці і товари чи послуги, на реєстрацію торговельної марки для яких подано заявку або для яких зареєстровано торговельну марку, є ідентичними товарам чи послугам, для яких охороняється більш рання торговельна марка;
- (b) через ідентичність або схожість з більш ранньою торговельною маркою та ідентичність або схожість з товарами чи послугами, які охоплюють торговельні марки, існує ймовірність сплутання частиною громадськості; ймовірність сплутання охоплює ймовірність асоціації з більш ранньою торговельною маркою.
2. «Більш ранні торговельні марки» у розумінні параграфу 1 означають:
- (a) такі види торговельних марок, дата подання заявки на реєстрацію яких є більш ранньою, ніж дата подання заявки на реєстрацію торговельної марки, враховуючи, у відповідних випадках, пріоритет, заявлений для таких торговельних марок:
- (i) торговельні марки ЄС;
- (ii) торговельні марки, зареєстровані у відповідній державі-членові або, у ситуації з Бельгією, Люксембургом або Нідерландами, в Офісі Бенілюксу з інтелектуальної власності;
- (iii) торговельні марки, зареєстровані відповідно до міжнародних угод, які діють у відповідній державі-членові;
- (b) торговельні марки ЄС, для яких законно заявляють старшинство, відповідно до Регламенту (ЄС) № 207/2009, торговельної марки, зазначеної у пунктах (a)(ii) і (iii), навіть якщо від останньої торговельної марки відмовилися або минув строк її дії;
- (c) заявки на торговельні марки, зазначені у пунктах (a) і (b), що підлягають реєстрації;
- (d) торговельні марки, які на дату подання заявки на реєстрацію торговельної марки або, у відповідних випадках, на дату пріоритету, заявленого для заявки на реєстрацію торговельної марки, є добре відомими у відповідній державі-членові у тому значенні, у якому слова «добре відомий» використовуються у статті 6bis Паризької конвенції.

3. Крім того, торговельна марка не підлягає реєстрації або, якщо її зареєстровано, підлягає визнанню недійсною, якщо:

- (a) вона є ідентичною або схожою з більш ранньою торговельною маркою, незважаючи те, чи є товари або послуги, для яких вона заявлена чи зареєстрована, ідентичними, подібними чи не подібними до тих, для яких зареєстрована більш рання торговельна марка, якщо більш рання торговельна марка має репутацію у державі-члені, для якої подано заявку на реєстрацію або у якій зареєстровано торговельну марку, або — у ситуації з торговельною маркою ЄС — має репутацію у Союзі та якщо використання пізнішої торговельної марки без належної підстави принесло б несправедливу вигоду від розрізняльної здатності або репутації більш ранньої торговельної марки чи шкодило б такій її здатності або репутації;
- (b) агент або представник власника торговельної марки подає заявку на її реєстрацію на своє власне ім'я без дозволу власника та не обґрунтовує свої дії;
- (c) та тією мірою, якою відповідно до законодавства Союзу або права відповідної держави-члена, що передбачає охорону назв місць походження та географічних зазначень:
 - (i) заявку на назву місця походження або географічне зазначення вже було подано відповідно до законодавства Союзу або права відповідної держави-члена до дати подання заявки на реєстрацію торговельної марки або дати пріоритету, заявленого для заявки, що підлягає подальшій реєстрації;
 - (ii) така назва місця походження або географічне зазначення надає особі, уповноваженій відповідним законодавством на здійснення прав, які виникають на його підставі, право забороняти використання пізнішої торговельної марки.

4. Будь-яка держава-член може передбачити, що торговельна марка не підлягає реєстрації або, якщо її зареєстровано, її може бути визнано недійсною, якщо та тією мірою, якою:

- (a) права на незареєстровану торговельну марку або на інше позначення, що використовується у межах торгівлі, було набуто до дати подання заявки на реєстрацію пізнішої торговельної марки або дати пріоритету, заявленої для заявки на реєстрацію пізнішої торговельної марки, та така незареєстрована торговельна марка або інше позначення надають своєму власнику право забороняти використання пізнішої торговельної марки;
- (b) використання торговельної марки можна заборонити на підставі більш раннього права, іншого ніж права, згадані у параграфі 2 та пункті (a) цього параграфу, зокрема:
 - (i) права на ім'я;
 - (ii) права на особисте зображення;
 - (iii) авторського права;
 - (iv) права промислової власності;
- (c) торговельну марку можна сплутати з більш ранньою торговельною маркою, яка охороняється за кордоном, за умови, що на дату подання заявки заявник діяв недобросовісно.

5. Держави-члени забезпечують за належних обставин відсутність обов'язку відмовити у реєстрації або визнати торговельну марку недійсною, якщо власник більш ранньої торговельної марки або іншого більш раннього права погоджується на реєстрацію пізнішої торговельної марки.

6. Будь-яка держава-член може передбачити, що, як відступ від параграфів 1–5, підстави для відмови у реєстрації або визнання недійсності, що існували у такій державі-члені до дати набуття чинності положеннями, необхідними для дотримання Директиви 89/104/ЄЕС, застосовуються до торговельних марок, заявки на які було подано до такої дати.

Стаття 6

Визнання апостеріорі недійсності або анулювання торговельної марки

Якщо про старшинство національної торговельної марки або торговельної марки, зареєстрованої за міжнародними угодами, які діють у державі-члені, від якої відмовилися або строк дії якої минув, заявляють для торговельної марки ЄС, можна *апостеріорі* встановити недійсність або анулювання торговельної марки, яка дає підстави для заяви про старшинство, за умови, що недійсність або анулювання можна було визнати у той час, коли від марки відмовилися або її строк дії минув. У такому разі старшинство втрачає свою силу.

Стаття 7

Підстави для відмови або визнання недійсності у зв'язку лише з деякими товарами чи послугами

Якщо існують підстави для відмови у реєстрації або для визнання недійсності торговельної марки лише для деяких товарів чи послуг, для яких подано заявку на торговельну марку або таку зареєстровано, відмова у реєстрації або визнання недійсності стосується лише таких товарів чи послуг.

Стаття 8

Брак розрізняльної здатності або репутації більш ранньої торговельної марки, що перешкоджає визнанню недійсності зареєстрованої торговельної марки

Заявка на визнання недійсності на підставі більш ранньої торговельної марки не має позитивного результату на дату подання заявки про визнання недійсності, якщо вона не мала б позитивного результату на дату подання або дату пріоритету пізнішої торговельної марки з будь-якої з таких причин:

- (a) більш рання торговельна марка, яка може бути визнана недійсною відповідно до статті 4(1)(b), (c) чи (d), ще не набула розрізняльної здатності, як зазначено у статті 4(4);
- (b) заявка на визнання недійсності ґрунтується на статті 5(1)(b) і більш рання торговельна марка ще не стала достатньо розрізняльною, щоб підтвердити факт ймовірності сплутання у розумінні статті 5(1)(b);
- (b) заявка на визнання недійсності ґрунтується на статті 5(3)(a) і більш рання торговельна марка ще не набула репутації у розумінні статті 5(3)(a).

Стаття 9

Уникнення визнання недійсності внаслідок мовчазної згоди

1. Якщо у державі-члені власник більш ранньої торговельної марки, як зазначено у статті 5(2) або статті 5(3)(a), мовчазно допускав протягом п'яти років поспіль використання пізнішої торговельної марки, зареєстрованої у такій державі-членові, знаючи про таке використання, такий власник більше не має права на підставі більш ранньої торговельної марки подавати заявку на визнання недійсності пізнішої торговельної марки для товарів чи послуг, для яких використовували пізнішу торговельну марку, крім випадків, коли заявку на реєстрацію пізнішої торговельної марки було подано недобросовісно.

2. Держави-члени можуть передбачити, що параграф 1 цієї статті необхідно застосовувати до власника будь-якого іншого більш раннього права, зазначеного у статті 5(4)(a) чи (b).

3. У випадках, передбачених у параграфах 1 і 2, власник пізніше зареєстрованої торговельної марки не має права заперечувати проти використання більш раннього права, навіть якщо таке право більше не можна протиставляти пізнішій торговельній марці.

СЕКЦІЯ 3

Надані права й обмеження

Стаття 10

Права, надані торговельною маркою

1. Реєстрація торговельної марки надає власнику виключні права на неї.

2. Без обмеження прав власників, набутих до дати подання або дати пріоритету зареєстрованої торговельної марки, власник такої зареєстрованої торговельної марки має право перешкоджати всім третім особам, які не отримали його згоди, використовувати у межах торгівлі у зв'язку з товарами чи послугами будь-яке позначення, якщо:

- (a) позначення є ідентичним торговельній марці та використовується у зв'язку з товарами чи послугами, що є ідентичними товарам чи послугам, для яких зареєстровано торговельну марку;
- (b) позначення є ідентичним торговельній марці або схожим з нею та використовується у зв'язку з товарами чи послугами, що є ідентичними товарам чи послугам, для яких зареєстровано торговельну марку, або схожими з ними, якщо існує ймовірність сплутання частиною громадськості; ймовірність сплутання включає ймовірність асоціації позначення з торговельною маркою;
- (c) позначення є ідентичним торговельній марці або схожим з нею, незважаючи на те, чи воно використовується у зв'язку з товарами чи послугами, що є ідентичними товарам чи послугам, для яких зареєстровано торговельну марку, або схожими чи несхожими з ними, якщо остання має репутацію в державі-члені і якщо використання такого позначення без належної підстави приносить

несправедливу вигоду від розрізняльної здатності або репутації торговельної марки чи шкодить такій її здатності або репутації.

3. За параграфом 2 забороні може підлягати, зокрема:

- (а) нанесення позначення на товари чи пакування таких товарів;
- (б) пропонування товарів, введення їх на ринок або зберігання їх для таких цілей з позначенням, або пропонування чи надання послуг з позначенням;
- (с) імпортування або експортування товарів з позначенням;
- (д) використання позначення як фірмового або корпоративного найменування чи частини фірмового або корпоративного найменування;
- (е) використання позначення в діловій документації та у рекламі;
- (ф) використання позначення в порівняльній рекламі у спосіб, що суперечить Директиві 2006/114/ЄС.

4. Без обмеження прав власників, набутих до дати подання або дати пріоритету зареєстрованої торговельної марки, власник такої зареєстрованої торговельної марки також має право перешкоджати всім третім особам ввозити товари у межах торгівлі на територію держави-члена, у якій зареєстровано торговельну марку, без випуску їх у вільний обіг у ній, якщо такі товари, у тому числі їх пакування, походять з третіх країн та на них нанесено без дозволу торговельну марку, яка є ідентичною торговельній марці, зареєстрованій для таких товарів, або яку не можна відрізнити за її істотними аспектами від такої торговельної марки.

Право власника торговельної марки відповідно до першого підпараграфу втрачає свою силу, якщо у межах провадження щодо встановлення порушення зареєстрованої торговельної марки, ініційованого згідно з Регламентом (ЄС) № 608/2013, декларант або власник товарів надає докази того, що власник зареєстрованої торговельної марки не має права забороняти введення товарів в обіг у країні кінцевого призначення.

5. Якщо за правом держави-члена використання позначення на умовах, зазначених у параграфі 2 (b) чи (с), не можна було заборонити до дати набуття чинності положеннями, необхідними для дотримання Директиви 89/104/ЄЕС у відповідній державі-члені, права, надані торговельною маркою, не можуть бути підґрунтям для перешкоджання подальшому використанню позначення.

6. Параграфи 1, 2, 3 і 5 не впливають на положення у будь-якій державі-члені про охорону від використання позначення, відмінного від використання для цілей вирізнення товарів чи послуг, якщо використання такого позначення без належних підстав приносить несправедливу вигоду від розрізняльної здатності або репутації торговельної марки чи шкодить такій її здатності або репутації.

Стаття 11

Право на заборону підготовчих дій у зв'язку з використанням пакування чи інших засобів

Якщо існує ризик, що пакування, етикетки, ярлики, засоби чи прилади безпеки або автентичності чи будь-які інші засоби, на які нанесено торговельну марку, можуть використовуватися у зв'язку з товарами або послугами і таке використання становило б порушення прав власника торговельної марки за статтею 10(2) і (3), власник такої торговельної марки має право забороняти такі дії, якщо їх вчиняють у межах торгівлі:

- (а) нанесення позначення, яке є ідентичним торговельній марці або схожим з нею, на пакування, етикетки, ярлики, засоби чи прилади безпеки або автентичності чи будь-які інші засоби, на які можна нанести марку;
- (б) пропонування, введення в обіг, зберігання для таких цілей, імпортування або експортування пакувань, етикеток, ярликів, засобів чи приладів безпеки або автентичності чи будь-яких інших засобів, на які нанесено марку.

Стаття 12

Відтворення торговельних марок у словниках

Якщо відтворення торговельної марки у словнику, енциклопедії чи схожому довідковому виданні в друкованій чи електронній формі залишає враження, що вона становить родове найменування товарів чи послуг, для яких зареєстровано торговельну марку, видавець видання забезпечує на запит власника торговельної марки доповнення відтворення торговельної марки, без зволікань, а у разі друкованих видань — щонайпізніше у наступній редакції, зазначенням того, що це є зареєстрована торговельна марка.

Стаття 13

Заборона використання торговельної марки, зареєстрованої на ім'я агента або представника

1. Якщо торговельну марку зареєстровано на ім'я агента або представника особи, яка є власником такої торговельної марки, без згоди власника, останній має право вчинити одну або обидві такі дії:
 - (a) заперечувати проти використання торговельної марки його агентом або представником;
 - (b) вимагати відступлення торговельної марки на свою користь.
2. Параграф 1 не застосовується, якщо агент або представник обґрунтовує свої дії.

Стаття 14

Обмеження дії торговельної марки

1. Торговельна марка не надає права власнику забороняти третій особі використовувати у межах торгівлі:
 - (a) прізвище й ім'я чи адресу третьої особи, якщо третя особа є фізичною особою;
 - (b) позначення або зазначення, що не є розрізняльними або стосуються виду, якості, кількості, призначення, вартості, географічного походження, часу виробництва товарів чи надання послуг або інших властивостей товарів чи послуг;
 - (c) торговельну марку для цілі ідентифікації товарів чи послуг як товарів чи послуг власника такої торговельної марки або віднесення до таких, зокрема, якщо використання торговельної марки є необхідним для зазначення призначення продукту або послуги, зокрема як аксесуарів або запасних частин.
2. Параграф 1 застосовується, лише якщо використання третьою особою відповідає чесним практикам у промислових або комерційних справах.
3. Торговельна марка не надає права власнику забороняти третій особі використовувати у межах торгівлі більш раннє право, яке застосовується лише у певній місцевості, якщо таке право визнано законодавством відповідної держави-члена і таке використання такого права здійснюється у межах території, на якій воно визнано.

Стаття 15

Вичерпання прав, наданих торговельною маркою

1. Торговельна марка не надає права власнику забороняти її використання у зв'язку з товарами, випущеними власником або за згоди власника в обіг на території Союзу під такою торговельною маркою.
2. Параграф 1 не застосовується, якщо існують законні підстави для власника заперечувати проти подальшої комерціалізації товарів, особливо якщо стан товарів змінився або погіршився після випуску їх в обіг.

Стаття 16

Використання торговельних марок

1. Якщо протягом п'яти років після завершення процедури реєстрації власник не ввів у дійсне використання торговельну марку у державі-членові у зв'язку з товарами або послугами, для яких її зареєстровано, або якщо таке використання було призупинено на п'ять років поспіль, торговельна марка підлягає обмеженням і санкціям, передбаченим у статті 17, статті 19(1), статті 44(1) і (2) і статті 46(3) і (4), якщо не існує вагомих підстав для такого невикористання.
2. Якщо у державі-членові передбачено провадження щодо заперечення після реєстрації, відлік п'ятирічного строку, зазначеного у параграфі 1, починається з дати, коли проти торговельної марки не можна більше подати заперечення або, у разі подання заперечення, з дати, коли рішення про припинення провадження щодо заперечення набуло сили як остаточне або заперечення було відкликано.
3. Щодо торговельних марок, які зареєстровані за міжнародними угодами і діють у державі-членові, відлік п'ятирічного строку, зазначеного у параграфі 1, починається з дати, коли марку не можна буде відхилити або проти неї не можна буде більше подати заперечення. Якщо подано заперечення або повідомлено про оскарження на абсолютних чи відносних підставах, відлік строку починається з дати, коли рішення про припинення провадження щодо заперечення або рішення щодо абсолютних чи відносних підстав для відхилення набуло сили як остаточне або заперечення було відкликано.
4. Дату початку п'ятирічного строку, зазначеного у параграфах 1 і 2, вносять у реєстр.
5. У розумінні параграфу 1 використанням також є:

- (a) використання торговельної марки у формі, що відрізняється елементами, які не змінюють розрізняльну здатність такої марки у тій формі, у якій її зареєстровано, незалежно від того, чи торговельну марку у використовуваній формі також зареєстровано на ім'я власника;
 - (b) нанесення торговельної марки на товари або пакування товарів у відповідній державі-членові лише для цілей експорту.
6. Використання торговельної марки за згодою власника вважається використанням її власником.

Стаття 17

Невикористання як захист у провадженні щодо порушення

Власник торговельної марки має право заборонити використання позначення лише у тому разі, якщо права власника не можна анулювати відповідно до статті 19 на момент подання позову щодо порушення. Якщо відповідач звертається з запитом про таке, власник торговельної марки надає докази того, що протягом п'яти років до дати подання позову торговельну марку було введено у дійсне використання, як передбачено у статті 16, у зв'язку з товарами чи послугами, для яких її зареєстровано та які надано як обґрунтування позову, або докази наявності вагомих підстав для її невикористання за умови, що процедуру реєстрації торговельної марки було завершено щонайменше за п'ять років до дати подання позову.

Стаття 18

Право власника пізніше зареєстрованої торговельної марки на втручання як заперечення у провадженні щодо порушення

1. У провадженні щодо порушення власник торговельної марки не має права забороняти використання пізніше зареєстрованої торговельної марки, якщо таку пізнішу торговельну марку не було б визнано недійсною відповідно до статті 8, статті 9(1) або (2) чи статті 46(3).
2. У провадженні щодо порушення власник торговельної марки не має права забороняти використання пізніше зареєстрованої торговельної марки ЄС, якщо таку пізнішу торговельну марку не було б визнано недійсною відповідно до статті 53(1), (3) чи (4), статті 54(1) або (2) чи статті 57(2) Регламенту (ЄС) № 207/2009.
3. Якщо власник торговельної марки не має права забороняти використання пізніше зареєстрованої торговельної марки відповідно до параграфу 1 чи 2, власник такої пізніше зареєстрованої торговельної марки не має права забороняти використання більш ранньої торговельної марки у провадженнях щодо порушення, навіть якщо таке більш раннє право більше не можна протиставляти пізнішій торговельній марці.

СЕКЦІЯ 4

Анулювання прав на торговельні марки

Стаття 19

Відсутність дійсного використання як підстава для анулювання

1. Торговельну марку може бути анульовано, якщо протягом п'яти років поспіль її не було введено у дійсне використання у державі-членові у зв'язку з товарами або послугами, для яких її зареєстровано, та не існує належних підстав для такого невикористання.
2. Жодна особа не може заявляти про те, що права власника на торговельну марку необхідно анулювати, якщо у проміжок часу між завершенням п'ятирічного строку і поданням заявки на анулювання було розпочато або відновлено дійсне використання торговельної марки.
3. Початок або відновлення використання протягом трьох місяців до подання заявки на анулювання, що розпочалися не раніше, ніж після завершення безперервного п'ятирічного строку невикористання, не беруть до уваги, якщо підготовка до початку або відновлення використання розпочалися лише після того, як власник дізнався про можливе подання заявки на анулювання.

Стаття 20

Торговельна марка, яка перетворилася на родові поняття, або зазначення, що вводить в оману, як підстави для анулювання

Торговельна марка підлягає анулюванню, якщо з дня її реєстрації:

- (a) внаслідок дій або бездіяльності власника вона перетворилася у торгівлі на загальне найменування продукту або послуги, для яких її було зареєстровано;
- (b) внаслідок використання торговельної марки її власником або за його згодою у зв'язку з товарами чи послугами, для яких її зареєстровано, торговельна марка може ввести в оману громадськість, зокрема щодо характеру, якості або географічного походження таких товарів чи послуг.

Стаття 21

Анулювання у зв'язку лише з деякими товарами чи послугами

Якщо існують підстави для анулювання торговельної марки лише для деяких товарів чи послуг, для яких торговельну марку зареєстровано, анулювання стосується лише таких товарів чи послуг.

СЕКЦІЯ 5

Торговельні марки як об'єкти власності

Стаття 22

Передача зареєстрованих торговельних марок

1. Торговельну марку можна передавати окремо від будь-якої передачі підприємства у зв'язку з деякими або всіма товарами чи послугами, для яких її зареєстровано.
2. Передача всього підприємства охоплює передачу торговельної марки, окрім випадків, коли існує угода про протилежне або обставини чітко диктують інше. Це положення застосовується до договірною обов'язку передати підприємство.
3. Держави-члени повинні мати розроблені процедури, які дозволяють внесення записів про передачу в їхні реєстри.

Стаття 23

Речові права

1. Торговельну марку можна, окремо від підприємства, надавати як забезпечення або вона може бути предметом *речових прав*.
2. Держави-члени повинні мати розроблені процедури, які дозволяють внесення записів про *речові права* у їхні реєстри.

Стаття 24

Звернення стягнення

1. Торговельна марка може бути предметом звернення стягнення.
2. Держави-члени повинні мати розроблені процедури, які дозволяють внесення записів про звернення стягнення у їхні реєстри.

Стаття 25

Ліцензування

1. Торговельна марка може підлягати ліцензуванню для деяких або всіх товарів чи послуг, для яких її зареєстровано, на всій території відповідної держави-члена або у її частині. Ліцензія може бути виключною або невиключною.
2. Власник торговельної марки може використати права, надані такою торговельною маркою, проти ліцензіата, який порушує будь-яке положення свого ліцензійного договору щодо:
 - (a) його строку дії;
 - (b) форми, зазначеної під час реєстрації, у якій можна використовувати торговельну марку;
 - (c) обсягу товарів чи послуг, для яких видано ліцензію;
 - (d) території, на якій можна наносити торговельну марку; або
 - (e) якості товарів, виготовлених ліцензіатом, чи наданих ним послуг.

3. Без обмеження положень ліцензійного договору, ліцензіат може ініціювати провадження щодо порушення торговельної марки, лише якщо її власник дав свою згоду на таке. Однак власник виключної ліцензії може ініціювати таке провадження, якщо власник торговельної марки після офіційного повідомлення самостійно не ініціював провадження щодо порушення протягом відповідного строку.
4. Ліцензіат, з метою отримання відшкодування завданої йому шкоди, має право брати участь у провадженні щодо порушення, ініційованому власником торговельної марки.
5. Держави-члени повинні мати розроблені процедури, які дозволяють внесення записів про ліцензії у їхні реєстри.

Стаття 26

Заявки на торговельну марку як об'єкт власності

Статті 22–25 застосовуються до заявок на торговельні марки.

СЕКЦІЯ 6

Гарантійні або сертифікаційні марки та колективні марки

Стаття 27

Терміни та означення

Для цілей цієї Директиви застосовують такі терміни та їх означення:

- (a) «гарантійна або сертифікаційна марка» означає торговельну марку, яку описують як таку, що застосовують для вирізнення товарів або послуг, сертифікованих власником марки щодо матеріалу, способу виробництва товарів або надання послуг, якості, точності або інших характеристик, від товарів і послуг, не сертифікованих у такий спосіб, та як таку, що здатна вирізнити їх;
- (b) «колективна марка» означає торговельну марку, яку описують як таку, що застосовують для вирізнення товарів або послуг членів об'єднання, яке є власником марки, з-поміж товарів чи послуг інших підприємств, та як таку, що здатна вирізнити їх.

Стаття 28

Гарантійні або сертифікаційні марки

1. Держави-члени можуть передбачати реєстрацію гарантійних або сертифікаційних марок
2. Будь-яка фізична або юридична особа, у тому числі установи, органи та суб'єкти, які регулюються публічним правом, можуть подавати заявку на гарантійні або сертифікаційні марки за умови, що така особа не провадить підприємницьку діяльність, що охоплює постачання товарів або надання послуг сертифікованого виду.

Держави-члени можуть передбачити, що гарантійна чи сертифікаційна марка не підлягає реєстрації, якщо заявник не має права сертифікувати товари чи послуги, для яких повинна бути зареєстрована марка.

3. Держави-члени можуть передбачити, що гарантійні чи сертифікаційні марки не підлягають реєстрації, їх необхідно анулювати або визнати недійсними на підставах, відмінних від тих, які зазначено у статтях 4, 19 і 20, якщо функція таких марок вимагає цього.

4. Як відступ від статті 4(1)(с), держави-члени можуть передбачити, що позначення або зазначення, які можуть слугувати у торгівлі для визначення географічного походження товарів або послуг, можуть становити гарантійні чи сертифікаційні марки. Така гарантійна чи сертифікаційна марка не надає права власнику забороняти третій особі використовувати у межах торгівлі такі позначення або зазначення за умови, що третя особа використовує їх відповідно до чесних практик у комерційних та промислових справах. Зокрема, таку марку не можна протиставляти третій особі, яка має право на використання географічного найменування.

5. Необхідно виконати вимоги, встановлені у статті 16, якщо дійсне використання гарантійної або сертифікаційної марки відповідно до статті 16 здійснює будь-яка особа, яка має повноваження на таке використання.

Стаття 29

Колективні марки

1. Держави-члени передбачають реєстрацію колективних марок.
2. Об'єднання виробників, постачальників послуг або торговців, які згідно з правом, що регулює їхню діяльність, є здатними від власного імені мати права й обов'язки, укладати договори або вчиняти інші правові дії, виступати позивачами та відповідачами, а також юридичні особи, які регулюються публічним правом, можуть подавати заявки на колективні марки.
3. Як відступ від статті 4(1)(с), держави-члени можуть передбачити, що позначення або зазначення, які можуть слугувати у торгівлі для визначення географічного походження товарів або послуг, можуть становити колективні марки. Така колективна марка не надає права власнику забороняти третій особі використовувати у межах торгівлі такі позначення або зазначення за умови, що третя особа використовує їх відповідно до чесних практик у комерційних та промислових справах. Зокрема, таку марку не можна протиставляти третій особі, яка має право на використання географічного найменування.

Стаття 30

Норми, що регулюють використання колективної марки

1. Заявник колективної марки повинен подати норми, які регулюють її використання, до офісу.
2. У нормах, що регулюють використання, визначають щонайменше осіб, уповноважених на використання марки, умови членства в об'єднанні та умови використання марки, у тому числі санкції. Норми, що регулюють використання марки, зазначеної у статті 29(3), дозволяють будь-якій особі, товари або послуги якої походять з відповідного географічного регіону, стати членом об'єднання, яке є власником марки, за умови, що ця особа виконує всі інші умови норм.

Стаття 31

Відхилення заявки

1. Окрім підстав для відхилення заявки на торговельну марку, передбачених у статті 4, у відповідних випадках за винятком статті 4(1)(с) щодо позначень або зазначень, які можуть слугувати у торгівлі для визначення географічного походження товарів чи послуг, і в статті 5, а також без обмеження права офісу не проводити розгляд *ex officio* відносних підстав, заявку на колективну марку відхиляють, якщо положення пункту (b) статті 27, статті 29 або статті 30 не виконано або якщо норми, які регулюють використання такої колективної марки, суперечать публічному порядку або прийнятним моральним принципам.
2. Заявку на колективну марку також відхиляють, якщо громадськість може бути введено в оману щодо характеру або сутності марки, зокрема якщо існує ймовірність сприйняття її за щось інше, ніж колективна марка.
3. Заявку не відхиляють, якщо заявник в результаті внесення змін та доповнень до норм, що регулюють використання колективної марки, дотримується вимог, зазначених у параграфах 1 і 2.

Стаття 32

Використання колективних марок

Вимоги статті 16 виконано, якщо дійсне використання колективної марки відповідно до згаданої статті здійснює будь-яка особа, яка має повноваження на таке використання.

Стаття 33

Зміни та доповнення до норм, що регулюють використання колективної марки

1. Власник колективної марки подає до офісу будь-які норми, що регулюють використання, зі змінами і доповненнями.
2. Зміни і доповнення до норм, що регулюють використання, вносять у реєстр, крім випадків, коли норми зі змінами і доповненнями не відповідають вимогам статті 30 або охоплюють одну з підстав для відхилення, зазначених у статті 31.
3. Для цілей застосування цієї Директиви зміни і доповнення до норм, що регулюють використання, набувають чинності лише з дня внесення таких змін і доповнень у реєстр.

Стаття 34

Особи, які мають право подати позов щодо порушення

1. Стаття 25(3) і (4) застосовується до кожної особи, уповноваженої використовувати колективну марку.

2. Власник колективної марки має право вимагати компенсації від імені осіб, які мають повноваження на використання марки, якщо таким особам завдана шкода в результаті несанкціонованого використання марки.

Стаття 35

Додаткові підстави для анулювання

Окрім підстав для анулювання, передбачених у статтях 19 і 20, права власника колективної марки анулюють на таких підставах:

- (a) власник не робить належних кроків, щоб перешкоджати використанню марки у спосіб, що не відповідає умовам використання, встановленим у нормах, що регулюють використання, у тому числі у будь-яких змінах до них, внесених у реєстр;
- (b) спосіб, у який уповноважені особи використовували марку, спричинив можливість введення нею громадськості в оману у спосіб, зазначений у статті 31(2);
- (c) зміну або доповнення до норм, що регулюють використання марки, внесено у реєстр з порушенням положень статті 33(2), крім випадку, коли власник марки шляхом подальшої зміни або подальшого доповнення норм, що регулюють використання, виконує вимоги такої статті.

Стаття 36

Додаткові підстави для визнання недійсності

Окрім підстав для визнання недійсності, передбачених у статті 4, у відповідних випадках за винятком статті 4(1)(с) щодо позначень або зазначень, які можуть слугувати у торгівлі для зазначення географічного походження товарів чи послуг, і статті 5, колективну марку, зареєстровану з порушенням статті 31, визнають недійсною, крім випадків, коли власник марки шляхом зміни або доповнення норм, що регулюють використання, виконує вимоги статті 31.

ГЛАВА 3

ПРОЦЕДУРИ

СЕКЦІЯ 1

Заявка і реєстрація

Стаття 37

Вимоги до заявки

1. Заявка на реєстрацію торговельної марки повинна містити щонайменше таке:

- (a) запит на реєстрацію;
- (b) інформацію для ідентифікації заявника;
- (c) список товарів чи послуг, запит на реєстрацію торговельної марки для яких подається;
- (d) представлення торговельної марки, яке відповідає вимогам, установленим у пункті (b) статті 3.

2. За заявку на торговельну марку необхідно сплатити збір, установлений відповідною державою-членом.

Стаття 38

Дата подання

1. Датою подання заявки на торговельну марку є дата подання до офісу заявником документів, які містять інформацію, зазначену в статті 37(1).

2. Окрім того, держави-члени можуть передбачити, що за встановлення дати подання необхідно сплатити збір, як зазначено у статті 37(2).

Стаття 39

Зазначення та класифікація товарів і послуг

1. Товари і послуги, заявку на реєстрацію торговельної марки для яких подано, необхідно класифікувати відповідно до системи класифікації, встановленої Ніццькою угодою про міжнародну класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків від 15 червня 1957 року («Ніццька класифікація»).
2. Заявник ідентифікує товари та послуги, охорона торговельної марки для яких є необхідною, достатньо чітко і точно, щоб надати можливість компетентним органам і економічним операторам лише на підставі цього визначити обсяг охорони, який заявляється.
3. Для цілей параграфу 2 загальні назви, які входять до заголовків класів Ніццької класифікації, або інші загальні терміни можна використовувати, якщо вони відповідають необхідним стандартам чіткості та точності, встановленим у цій статті.
4. Офіс відхиляє заявку щодо назв чи термінів, які не є чіткими і точними, якщо заявник не запропонує прийняттого формулювання у межах строку, встановленого офісом для такої цілі.
5. Використання загальних термінів, у тому числі загальних назв заголовків класів Ніццької класифікації, необхідно тлумачити як таке, що охоплює усі товари і послуги, які чітко покриває буквально значення назви або терміну. Використання таких термінів або назв не повинно тлумачитися як таке, що містить вимогу щодо товарів або послуг, які неможливо зрозуміти під ними.
6. Якщо заявник подає запити на реєстрацію більш ніж одного класу, заявник групує товари і послуги за класами Ніццької класифікації, зазначаючи перед кожною групою номер класу, до якого належить така група товарів чи послуг, та подає їх у порядку класів.
7. Товари і послуги не можна вважати схожими між собою на підставі того, що вони відносяться до одного ж того ж класу за Ніццькою класифікацією. Товари і послуги не можна вважати несхожими між собою на підставі того, що вони відносяться до різних класів за Ніццькою класифікацією.

Стаття 40

Зауваги третіх осіб

1. Держави-члени можуть передбачити, що перед реєстрацією торговельної марки будь-яка фізична або юридична особа та будь-яка група чи орган, що представляють виробників, постачальників послуг, торговців або споживачів, може надати офісу письмові зауваги для пояснення підстав, на яких торговельна марка не підлягає реєстрації *ex officio*.

Особи та групи або органи, зазначені у першому підпараграфі, не є сторонами провадження, яке розглядає офіс.

2. Окрім підстав, зазначених у параграфі 1 цієї статті, будь-яка фізична або юридична особа та будь-яка група чи орган, що представляють виробників, постачальників послуг, торговців або споживачів, може подати до офісу письмові зауваги для пояснення певних підстав, на яких відповідно до статей 31(1) і (2) заявка на торговельну марку підлягає відхиленню. Це положення може поширюватися на сертифікаційні та гарантійні марки, якщо такі регулюються у державах-членах.

Стаття 41

Поділ заявок і реєстрацій

Заявник або власник може поділити заявку на національну торговельну марку або її реєстрацію на дві чи більше окремі заявки або реєстрації, надіславши заяву офісу і вказавши для кожної виділеної заявки або реєстрації товари чи послуги, які охоплює первинна заявка або реєстрація і які повинні охоплювати виділені заявки або реєстрації.

Стаття 42

Збори за класи

Держави-члени можуть передбачити, що за подання заявки та продовження торговельної марки підлягає сплаті додатковий збір за кожний клас товарів і послуг, окрім першого класу.

СЕКЦІЯ 2

Процедури заперечення, анулювання й визнання недійсності

Стаття 43

Процедура заперечення

1. Держави-члени передбачають дієву та невідкладну адміністративну процедуру у своїх офісах для заперечення проти реєстрації заявки на торговельну марку на підставах, установлених у статті 5.
2. В адміністративній процедурі, зазначеній у параграфі 1 цієї статті, передбачають щонайменше те, що власник більш ранньої торговельної марки, як зазначено у статті 5(2) і статті 5(3)(а), та особа, уповноважена відповідним законодавством здійснювати права, які виникають на підставі охоронюваної назви місця походження або географічного зазначення, як вказано у статті 5(3)(с), мають право подати повідомлення про заперечення. Повідомлення про заперечення можна подати на підставі одного більш раннього права або кількох таких прав за умови, що вони належать тому самому власнику, та на підставі частини або всіх товарів чи послуг, у зв'язку з якими охороняється більш раннє право або подано заявку на таке право, та можна застосувати проти частини або всіх товарів чи послуг, для яких подано заявку на опротестовувану марку.
3. Сторонам дають, на їхній спільний запит, щонайменше два місяці у межах провадження щодо заперечення для уможливлення дружнього врегулювання питання між стороною, яка подала заперечення, і заявником.

Стаття 44

Невикористання як захист у провадженні щодо заперечення

1. У межах провадження щодо заперечення відповідно до статті 43, якщо на дату подання або дату пріоритету пізнішої торговельної марки п'ятирічний строк, протягом якого необхідно було ввести більш ранню торговельну марку у дійсне використання, як передбачено у статті 16, завершився, на запит заявника власник більш ранньої торговельної марки, який надіслав повідомлення про заперечення, надає докази того, що більш ранню торговельну марку було введено у дійсне використання, як передбачено у статті 16, протягом п'ятирічного строку, що передує даті подання або даті пріоритету пізнішої торговельної марки, або докази наявності належних підстав для такого невикористання. За відсутності таких доказів заперечення буде відхилено.
2. Якщо більш ранню торговельну марку використовували лише у зв'язку з частиною товарів чи послуг, для яких її зареєстровано, її вважають для цілей розгляду заперечення, як передбачено у параграфі 1, зареєстрованою лише для такої частини товарів чи послуг.
3. Параграфи 1 і 2 цієї статті також застосовуються, якщо більш рання торговельна марка є торговельною маркою ЄС. У такому разі дійсне використання торговельної марки ЄС визначають згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 207/2009.

Стаття 45

Процедура анулювання або визнання недійсності

1. Без обмеження права сторін на оскарження у судах, держави-члени передбачають дієву та швидку адміністративну процедуру в своїх офісах для анулювання або визнання недійсності торговельної марки.
2. В адміністративній процедурі анулювання передбачають, що торговельна марка підлягає анулюванню на підставах, установлених у статтях 19 і 20.
3. В адміністративній процедурі визнання недійсності передбачають, що торговельну марку визнають недійсною щонайменше на таких підставах:
 - (а) торговельна марка не повинна була бути зареєстрованою, оскільки вона не відповідає вимогам, передбаченим у статті 4;
 - (б) торговельна марка не повинна була бути зареєстрованою через наявність більш раннього права у розумінні статті 5(1)–(3).
4. В адміністративній процедурі передбачають, що заявку на анулювання або визнання недійсності мають право подати щонайменше такі особи:
 - (а) у ситуації параграфу 2 і параграфу 3(а), будь-яка фізична або юридична особа та будь-яка група чи орган, створені з метою представлення інтересів виробників, постачальників послуг, торговців або споживачів, які за умовами права, що регулює їхню діяльність, можуть від власного імені виступати позивачами та відповідачами;
 - (б) у ситуації параграфу 3(б) цієї статті, власник більш ранньої торговельної марки, як зазначено у статті 5(2) і статті 5(3)(а), та особа, уповноважена відповідним законодавством здійснювати права, які виникають на підставі охоронюваної назви місця походження або географічного зазначення, як вказано у статті 5(3)(с).

5. Заявку на анулювання або визнання недійсності можна застосувати проти частини або всіх товарів чи послуг, для яких зареєстровано опротестовувану марку.

6. Заявку на визнання недійсності можна подати на підставі одного більш раннього права або кількох таких прав за умови, що усі вони належать тому самому власнику.

Стаття 46

Невикористання як захист у провадженні щодо визнання недійсності

1. У межах провадження щодо визнання недійсності, що ґрунтується на зареєстрованій торговельній марці з більш ранньою датою подання або датою пріоритету, якщо власник пізнішої торговельної марки звертається з запитом про таке, власник більш ранньої торговельної марки надає докази того, що протягом п'яти років до дати подання заявки на визнання недійсності більш ранню торговельну марку було введено у дійсне використання, як передбачено у статті 16, у зв'язку з товарами чи послугами, для яких її зареєстровано та які надано як обґрунтування заявки, або докази наявності вагомих підстав для невикористання такої за умови, що процес реєстрації більш ранньої торговельної марки було завершено щонайменше за п'ять років до дати подання заявки на визнання недійсності.

2. Якщо на дату подання або дату пріоритету пізнішої торговельної марки п'ятирічний строк, протягом якого необхідно було ввести більш ранню торговельну марку у дійсне використання, як передбачено у статті 16, завершився, власник більш ранньої торговельної марки, окрім доказів, передбачених у параграфі 1 цієї статті, надає докази того, що торговельну марку було введено у дійсне використання протягом п'ятирічного строку, що передує даті подання або даті пріоритету, або докази наявності належних підстав для такого невикористання.

3. За відсутності доказів, зазначених у параграфах 1 і 2, заявку на визнання недійсності на підставі більш ранньої торговельної марки відхиляють.

4. Якщо більш ранню торговельну марку використовували відповідно до статті 16 у зв'язку лише з частиною товарів чи послуг, для яких її зареєстровано, її вважають для цілей розгляду заявки на визнання недійсності зареєстрованою лише для такої частини товарів чи послуг.

5. Параграфи 1–4 цієї статті також застосовуються, якщо більш рання торговельна марка є торговельною маркою ЄС. У такому разі дійсне використання торговельної марки ЄС визначають згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 207/2009.

Стаття 47

Наслідки анулювання та визнання недійсності

1. Зареєстровану торговельну марку вважають такою, що не мала з дня подання заявки на анулювання сили, визначеної у цій Директиві, тією мірою, якою було анульовано права власника. Більш ранню дату, коли виникла одна з підстав для анулювання, може бути встановлено у рішенні щодо заявки на анулювання на запит однієї зі сторін.

2. Зареєстровану торговельну марку вважають такою, що не мала з самого початку сили, визначеної у цій Директиві, тією мірою, якою торговельну марку було визнано недійсною.

СЕКЦІЯ 3

Строк дії та продовження реєстрації

Стаття 48

Строк дії реєстрації

1. Торговельні марки реєструють на десятирічний строк з дня подання заявки.

2. Реєстрацію може бути продовжено відповідно до статті 49 на додаткові строки у 10 років.

Стаття 49

Продовження

1. Реєстрацію торговельної марки продовжують на запит власника торговельної марки або будь-якої особи, уповноваженої на таке правом або договором, за умови, що сплачено збори за продовження. Державні члени можуть передбачити, що отримання зборів за продовження необхідно вважати запитом про таке.

2. Офіс повідомляє власника торговельної марки про завершення строку реєстрації щонайменше за шість місяців до такого завершення. Офіс не несе відповідальність за ненадання такої інформації.
3. Запит на продовження подають і збори за продовження сплачують протягом щонайменше шести місяців, що безпосередньо передують завершенню строку реєстрації. У разі нездійснення такого запит можна подати протягом наступних шести місяців, що йдуть відразу після завершення строку реєстрації або його подальшого продовження. Збори за продовження та додатковий збір сплачують протягом такого наступного строку.
4. Якщо запит подано або збори сплачено лише у зв'язку з деякими товарами чи послугами, для яких зареєстровано торговельну марку, реєстрацію продовжують лише для таких товарів чи послуг.
5. Продовження набуває чинності з дня, наступного після дня завершення строку дії чинної реєстрації. Запис про продовження необхідно внести у реєстр.

СЕКЦІЯ 4

Зв'язок з офісом

Стаття 50

Зв'язок з офісом

Сторони провадження або, якщо призначено, їхні представники визначають офіційну адресу для здійснення всього офіційного зв'язку з офісом. Держави-члени мають право вимагати, щоб така офіційна адреса знаходилася у межах Європейського економічного простору.

ГЛАВА 4

АДМІНІСТРАТИВНА СПІВПРАЦЯ

Стаття 51

Співпраця у сфері реєстрації та адміністрування торговельних марок

Офіси можуть дієво співпрацювати один з одним та з Офісом з інтелектуальної власності Європейського Союзу, щоб сприяти зближенню практик та інструментів, пов'язаних з експертизою і реєстрацією торговельних марок.

Стаття 52

Співпраця в інших сферах

Офіси можуть дієво співпрацювати один з одним та з Офісом з інтелектуальної власності Європейського Союзу у всіх сферах своєї діяльності, відмінних від тих, що зазначені у статті 51, та які стосуються охорони торговельних марок у Союзі.

ГЛАВА 5

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 53

Захист даних

Опрацювання будь-яких персональних даних, що здійснюється у державах-членах у межах цієї Директиви, регулює національне право, яке імплементує Директиву 95/46/ЄС.

Стаття 54

Транспозиція

1. Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання статтей 3–6, статтей 8–14, статтей 16, 17 і 18, статтей 22–39, [►С1](#) статті 41, статтей 43 і 44 та статтей 46–50 [◄](#), до 14 січня 2019 року. Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення для дотримання статті 45 до 14 січня 2023 року. Вони повинні негайно повідомити текст таких інструментів Комісії.

Якщо держави-члени ухвалюють такі інструменти, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Вони також повинні містити заяву про те, що покликання у чинних законах, підзаконних нормативно-правових актах та адміністративних положеннях на директиву, скасовану цією Директивою, необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву. Держави-члени визначають, яким чином необхідно зробити таке покликання та яким чином необхідно сформулювати таку заяву.

2. Держави-члени передають Комісії текст основних положень національного права, які вони ухвалюють у сфері, яку охоплює ця Директива.

Стаття 55

Скасування

Скасувати Директиву 2008/95/ЄС з 15 січня 2019 року без обмеження зобов'язань держав-членів щодо строку транспозиції у національне право Директиви 89/104/ЄЕС, установленого у частині В додатку I Директиви 2008/95/ЄС.

Покликання на скасовану Директиву необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву і читати відповідно до кореляційної таблиці, наведеної у Додатку.

Стаття 56

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

[►С1](#)

Статті 1, 7, 15, 19, 20 і 21 необхідно застосовувати з 15 січня 2019 року.

[►В](#)

Стаття 57

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

ДОДАТОК

Кореляційна таблиця

Директива 2008/95/ЄС	Ця Директива
Стаття 1	Стаття 1
—	Стаття 2
Стаття 2	Стаття 3
Стаття 3(1)(a)–(h)	Стаття 4(1)(a)–(h)
—	Стаття 4(1)(i)–(l)
—	—

Стаття 3(2)(a)–(c)	Стаття 4(3)(a)–(c)
Стаття 3(2)(d)	Стаття 4(2)
Стаття 3(3), перше речення	Стаття 4(4), перше речення
—	Стаття 4(4), друге речення
Стаття 3(3), друге речення	Стаття 4(5)
Стаття 3(4)	—
Стаття 4(1) і (2)	Стаття 5(1) і (2)
Стаття 4(3) і (4)(a)	Стаття 5(3)(a)
—	Стаття 5(3)(b)
—	Стаття 5(3)(c)
Стаття 4(4)(b) і (c)	Стаття 5(4)(a) і (b)
Стаття 4(4)(d)–(f)	—
Стаття 4(4)(g)	Стаття 5(4)(c)
Стаття 4(5) і (6)	Стаття 5(5) і (6)
—	Стаття 8
Стаття 5(1), перше речення	Стаття 10(1)
Стаття 5(1), друге речення, вступна частина	Стаття 10(2), вступна частина речення
Стаття 5(1)(a) і (b)	Стаття 10(2)(a) і (b)
Стаття 5(2)	Стаття 10(2)(c)
Стаття 5(3)(a)–(c)	Стаття 10(3)(a)–(c)
—	Стаття 10(3)(d)
Стаття 5(3)(d)	Стаття 10(3)(e)
—	Стаття 10(3)(f)
—	Стаття 10(4)
Стаття 5(4) і (5)	Стаття 10(5) і (6)
—	Стаття 11
—	Стаття 12
—	Стаття 13
Стаття 6(1)(a)–(c)	Стаття 14(1)(a)–(c) і (2)
Стаття 6(2)	Стаття 14(3)
Стаття 7	Стаття 15
Стаття 8(1) і (2)	Стаття 25(1) і (2)
—	Стаття 25(3)–(5)
Стаття 9	Стаття 9
Стаття 10(1), перший підпараграф	Стаття 16(1)
—	Стаття 16(2)–(4)

Стаття 10(1), другий підпараграф	Стаття 16(5)
Стаття 10(2)	Стаття 16(6)
Стаття 10(3)	—
Стаття 11(1)	Стаття 46(1)–(3)
Стаття 11(2)	Стаття 44(1)
Стаття 11(3)	Стаття 17
Стаття 11(4)	Стаття 17, 44(2) та стаття 46(4)
—	Стаття 18
Стаття 12(1), перший підпараграф	Стаття 19(1)
Стаття 12(1), другий підпараграф	Стаття 19(2)
Стаття 12(1), третій підпараграф	Стаття 19(3)
Стаття 12(2)	Стаття 20
Стаття 13	Статті 7 та стаття 21
Стаття 14	Стаття 6
—	Статті 22–24
—	Стаття 26
—	Стаття 27
Стаття 15(1)	Стаття 28(1) і (3)
Стаття 15(2)	Стаття 28(4)
—	Стаття 28(2) і (5)
—	Статті 29–54(1)
Стаття 16	Стаття 54(2)
Стаття 17	Стаття 55
Стаття 18	Стаття 56
Стаття 19	Стаття 57

(1) ОВ L 327, 12.11.2013, с. 42.

(2) Позиція Європейського Парламенту від 25 лютого 2014 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику) і позиція Ради у першому читанні від 10 листопада 2015 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику). Позиція Європейського Парламенту від 15 грудня 2015 року

(3) Директива Європейського Парламенту і Ради 2008/95/ЄС від 22 жовтня 2008 року про наближення законодавств держав-членів щодо торговельних марок (ОВ L 299, 08.11.2008, с. 25).

(4) Регламент Ради (ЄС) № 207/2009 від 26 лютого 2009 року про торговельну марку Співтовариства (ОВ L 78, 24.03.2009, с. 1).

(5) Директива Європейського Парламенту і Ради 2006/114/ЄС від 12 грудня 2006 року про оманливу і порівняльну рекламу (ОВ L 376, 27.12.2006, с. 21).

(6) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 608/2013 від 12 червня 2013 року щодо забезпечення митними органами дотримання прав інтелектуальної власності та про скасування Регламенту Ради (ЄС) № 1383/2003 (ОВ L 181, 29.06.2013, с. 15).

(7) Директива Європейського Парламенту і Ради 95/46/ЄС від 24 жовтня 1995 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних та про вільний рух таких даних (ОВ L 281, 23.11.1995, с. 31).

(8) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 45/2001 від 18 грудня 2000 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних установами та органами Співтовариства і про вільний рух таких даних (ОВ L 8, 12.01.2001, с. 1).

(9) Перша директива Ради 89/104/ЄЕС від 21 грудня 1988 року про наближення законодавств держав-членів щодо торговельних марок (ОВ L 40, 11.02.1989, с. 1).